

другъ цвѣтъ. Вървимъ, а като че ли сме все на сжщото мѣсто. Минава се дечтъ. При залѣзъ слънце океанътъ става идеално тихъ и обагрень съ тонове, които не могатъ да излѣзатъ отъ четката на никой художникъ. Цвѣтоветъ ставатъ все по-тъмни, вълнитъ се усилятъ и огнената топка изчезва въ водата, като оставя тънка мъгла следъ себе си, сжщо като горешо желѣзо, потопено въ вода, цвърчи и пуска пара . . . Красивъ е залѣза въ океана ! . .

Настѣпва нощъ. Всички слизатъ въ салона. Тамъ почватъ музики и танци. А ние оставаме горе и смирено очакваме луната . . .

Не следъ дълго тя срамежливо се показва, окжпана въ кроткитъ вълни.

Тѣй минаваше день следъ день, неусетно и приятно. Океанътъ презъ цѣлото време бѣше тихъ и кроткъ. Храната въ парахода е разкошна. Това ни очуди. Толкова разнообразна и въ изобилие. Всичко е, колкото искашъ.

Недѣля, последния день. Избанахме се. Имаше медицински прегледъ. За вечеря салона бѣ декориранъ. На децата пжтници раздадоха разни играчки: балончета, свирки и книжни шапки, носещи печата на „Левиантанъ“.

На всички имаше по едно балонче и по една шапка. Тържество и празникъ за доброто минаване на океана. Тѣй свикнахме съ парахода, че ни се искаше дане слизае отъ този движущъ се градъ . . .

Понедѣлникъ. Рано сутринътъ всички сж на кувертата. Параходътъ се движи бавно. На североизточната страна хоризонтътъ е затъмненъ. Това е димътъ и прахътъ на града Ню-Йоркъ.

Навлизае въ залива и минаваме покрай много острови. Наоколо ни сноватъ малки и голѣми параходи.

Цѣли 3 часа пжтуваме въ залива . . . Навлизае въ пристанището. А то е широко и удобно.

Съ голѣмо усилие „Левиантанъ“ се вмжкна въ опредѣления му кей, грохна и спрѣ . . . Чудно, нѣкакви си хамали, вързаха съ вжжа това грамадно чудовище . . . Параходътъ спрѣ на самия брѣгъ, кждето чакаха много посрещачи, но никой не чакаше насъ . . .

Америка

Н. Милевъ

Редактори: Елинъ Пелинъ и Александъръ Спасовъ.